

HỒN TRƯỞNG BA, DA HÀNG THỊT

(Trích)

LƯU QUANG VŨ

KẾT QUẢ CẦN ĐẠT

- *Thấy được tình cảnh trở trêu, đau khổ của nhân vật Trương Ba khi tâm hồn thanh cao phải ẩn trong thân xác anh hàng thịt, từ đó lí giải quyết định giải thoát của nhân vật này.*
- *Hiểu được ý nghĩa phê phán, chiều sâu tư tưởng nhân văn của vở kịch cùng nghệ thuật dựng cảnh, dựng đối thoại của tác giả.*

TIỂU DẪN

Nhà thơ, nhà viết kịch Lưu Quang Vũ (1948 - 1988) sinh ở huyện Hạ Hoà, tỉnh Phú Thọ, quê ở thành phố Đà Nẵng. Thời ấu thơ, Lưu Quang Vũ ở vùng trung du Phú Thọ ; năm 1954, về sống và đi học ở Hà Nội. Ông từng tham gia quân đội thời kì kháng chiến chống Mĩ cứu nước.

Lưu Quang Vũ bắt đầu sáng tác thơ khoảng giữa những năm sáu mươi của thế kỉ XX và từng được khá nhiều bạn đọc yêu mến, đến đầu những năm tám mươi thì chuyển hẳn sang lĩnh vực sân khấu. Chỉ trong bảy, tám năm, ông đã sáng tác khoảng năm mươi kịch bản và

hầu hết đều được dàn dựng. Kịch Lưu Quang Vũ đã chiếm lĩnh sân diễn của rất nhiều nhà hát, đoàn nghệ thuật ở khắp mọi miền đất nước, nhiều vở đã đoạt giải cao trong các kì hội diễn sân khấu lớn, nhỏ : *Sống mãi tuổi 17, Nàng Xi-ta, Nếu anh không đốt lửa, Lời thề thứ 9, Khoảnh khắc và vô tận, Tôi và chúng ta,...*

Do có đóng góp lớn cho ngành sân khấu, Lưu Quang Vũ đã được Nhà nước tặng Giải thưởng Hồ Chí Minh về văn học và nghệ thuật năm 2000.

Hồn Trương Ba, da hàng thịt (được viết từ năm 1981 nhưng đến năm 1984 mới ra mắt công chúng) là một trong những vở kịch gây tiếng vang nhất của Lưu Quang Vũ. Tác giả đã tạo nên một tình huống kịch khá đặc biệt. Trương Ba là một người làm vườn, khoảng hơn năm mươi tuổi, chất phác, cần cù, yêu vợ, thương con cháu. Do thái độ làm việc tặc trách của hai vị quan trên Thiên đình là Nam Tào, Bắc Đẩu mà Trương Ba đang khoẻ mạnh bỗng dưng bị chết rất bất ngờ. Vì thương quý Trương Ba – người đã từng chơi cờ với mình – Đế Thích (một vị tiên nổi tiếng cao cờ) đã hoá phép làm cho hồn Trương Ba nhập vào xác người hàng thịt (vừa chết được một ngày) để được sống lại. Vậy là hồn vẫn nguyên vẹn là hồn Trương Ba nhưng phải mượn thân xác anh hàng thịt làm nơi trú ngụ. Tưởng thế là Trương Ba được tiếp tục sống hạnh phúc với vợ con nhưng mọi điều trở trêu, bất hạnh cũng bắt đầu xảy ra từ đó. Hồn Trương Ba không thể sống chung với vợ người hàng thịt dù mang thân xác y. Về nhà mình, Hồn Trương Ba cũng không được vợ, con, cháu và bạn bè yêu thương, quý trọng bởi thân xác thô kệch, tính cách thô thiển của anh hàng thịt. Đầu còn người làm vườn – người chồng, người bố, người ông hiền hậu, cao quý ngày trước. Với ai, Hồn Trương Ba cũng bị nghi ngờ, sợ hãi. Bởi vậy, ông đau khổ với tình cảnh phải mượn thân xác anh hàng thịt mà sống. Cuối cùng, Hồn Trương Ba quyết định xin Đế Thích trả thân xác cho anh hàng thịt, cho cụ Tị (bạn cháu mình) được sống lại, còn mình thì chết hẳn, không nhập vào thân xác của ai nữa.

Viết vở kịch này, Lưu Quang Vũ dựa vào một câu chuyện dân gian nhưng đã có những thay đổi khá cơ bản. Trong truyện dân gian, nhân vật Trương Ba tiếp tục sống bình thường, hạnh phúc khi hồn được nhập vào thân xác anh hàng thịt. Ở đây, nhà viết kịch lại tập trung diễn tả tình cảnh trở trêu, nỗi đau khổ, giày vò của Trương Ba từ khi "bên trong một đấng, bên ngoài một nẻo".

Đoạn trích sau đây thuộc cảnh VII và *Đoạn kết* của vở kịch, diễn tả sự đau khổ, dằn vặt và quyết định cuối cùng vô cùng cao thượng của Hồn Trương Ba.

*
*   *
*

VII

NHÀ TRƯƠNG BA

(Tóm lược các lớp (Trương Ba – Trương Hoạt, Trương Ba – lí trưởng – con trai Trương Ba, Trương Ba – con dâu – cháu gái) : Trương Hoạt sang nhà Trương Ba, phê phán Trương Ba đạo này đời tính, đời nết. Lí trưởng lại đến sách nhiễu. Con trai tỏ ra hư hỏng hơn. Cháu gái không nhận ông. Con dâu than phiền bố chồng thay đổi. Trương Ba rất đau khổ).

[...]

HỒN TRƯỞNG BA : (ngồi ôm đầu một hồi lâu rồi đứng vụt dậy) Không ! Không ! Tôi không muốn sống như thế này mãi ! (nhìn chân tay, thân thể) Tôi chán cái chỗ ở không phải của tôi này lắm rồi, chán lắm rồi ! Cái thân thể kềnh càng thô lỗ này, ta bắt đầu sợ mi, ta chỉ muốn rời xa mi tức khắc ! Nếu cái hồn của ta có hình thù riêng nhĩ, để nó tách ra khỏi cái xác này, dù chỉ một lát !

(Tới đây, bắt đầu lớp kịch "Cuộc đối thoại giữa Hồn và Xác". Trên sân khấu, hồn Trương Ba tách ra khỏi xác anh hàng thịt và hiện hình lơ mờ trong dáng nhân vật Trương Ba thật. Thân xác bằng thịt vẫn ngồi nguyên trên chõng và lúc này chỉ còn là thân xác).

Hồn Trương Ba (do Nghệ sĩ Nhân dân Trọng Khôi đóng)
sống lại trong xác anh hàng thịt, ngạc nhiên thấy ngoại hình của mình thay đổi
(Ảnh : Thông tấn xã Việt Nam – Ngọc Trường)

XÁC HÀNG THỊT : (bắt đầu) Vô ích, cái linh hồn mờ nhạt của ông Trương Ba khốn khổ kia ơi, ông không tách ra khỏi tôi được đâu, dù tôi chỉ là thân xác...

HỒN TRƯỞNG BA : A, mày cũng biết nói kia à ? Vô lí, mày không thể biết nói ! Mày không có tiếng nói, mà chỉ là xác thịt âm u đui mù...

XÁC HÀNG THỊT : Có đấy ! Xác thịt có tiếng nói đấy ! Ông đã biết tiếng nói của tôi rồi, đã luôn luôn bị tiếng nói ấy sai khiến. Chính vì âm u, đui mù mà tôi có sức mạnh ghê gớm, lắm khi át cả cái linh hồn cao khiết của ông đấy !

HỒN TRƯỞNG BA : Nói láo ! Mày chỉ là cái vỏ bên ngoài, không có ý nghĩa gì hết, không có tư tưởng, không có cảm xúc !

XÁC HÀNG THỊT : Có thật thế không ?

HỒN TRƯỜNG BA : Hoặc nếu có, thì chỉ là những thứ thấp kém, mà bất cứ con thú nào cũng có được : thêm ăn ngon, thêm rượu thịt...

XÁC HÀNG THỊT : Tất nhiên, tất nhiên. Sao ông không kể tiếp : Khi ông ở bên nhà tôi... Khi ông đứng bên cạnh vợ tôi, tay chân run rẩy, hơi thở nóng rực, cổ nghẹn lại... Đêm hôm đó, suýt nữa thì...

HỒN TRƯỜNG BA : Im đi ! Đấy là mày chứ, chân tay mày, hơi thở của mày...

XÁC HÀNG THỊT : Thì tôi có ghen đâu ! Ai lại ghen với chính thân thể mình nhỉ ! Tôi chỉ trách là sao đêm ấy ông lại tự dưng bỏ chạy, hoài của !... Này, nhưng ta nên thành thật với nhau một chút : Chẳng lẽ ông không xao xuyến chút gì ? Hà hà, cái món tiết canh, cổ hũ, khấu đuôi, và đủ các thứ thú vị khác không làm hồn ông lâng lâng cảm xúc sao ? Để thoả mãn tôi, chẳng lẽ ông không tham dự vào chút đỉnh gì ? Nào, hãy thành thật trả lời !

HỒN TRƯỜNG BA : Ta... ta... đã bảo mày im đi !

XÁC HÀNG THỊT : Rõ là ông không dám trả lời. Giấu ai chứ không thể giấu tôi được ! Hai ta đã hoà với nhau làm một rồi !

HỒN TRƯỜNG BA : Không ! Ta vẫn có một đời sống riêng : nguyên vẹn, trong sạch, thẳng thắn...

XÁC HÀNG THỊT : Nực cười thật ! Khi ông phải tồn tại nhờ tôi, chiều theo những đòi hỏi của tôi, mà còn nhận là nguyên vẹn, trong sạch, thẳng thắn !

HỒN TRƯỜNG BA : *(bịt tai lại)* Ta không muốn nghe mày nữa !

XÁC HÀNG THỊT : *(lắc đầu)* Ông cứ việc bịt tai lại ! Chẳng có cách nào chối bỏ tôi được đâu ! Mà đáng lẽ ông phải cảm ơn tôi. Tôi đã cho ông sức mạnh. Ông có nhớ hôm ông tát thẳng con ông toé máu mồm máu mũi không ? Con giận của ông lại có thêm sức mạnh của tôi... Ha ha !

HỒN TRƯỜNG BA : Ta cần gì đến cái sức mạnh làm ta trở thành tàn bạo.

XÁC HÀNG THỊT : Nhưng tôi là cái hoàn cảnh mà ông buộc phải quy phục ! Đâu phải lỗi tại tôi... *(buồn rầu)* Sao ông có vẻ khinh thường tôi thế nhỉ ? Tôi cũng đáng được quý trọng chứ ! Tôi là cái bình để chứa đựng linh hồn. Nhờ tôi mà ông có thể làm lung, cước xối. Ông nhìn ngắm trời đất, cây cối, những người thân... Nhờ có đôi mắt của tôi, ông cảm nhận thế giới này qua những giác quan của tôi... Khi muốn hành hạ tâm hồn con người, người ta xúc phạm thể xác... Những vị lắm chữ nhiều sách như các ông là hay vin vào cố tâm hồn là quý, khuyên con người ta sống vì phần hồn, để rồi bỏ bê cho thân xác họ mãi khổ sở, nhếch nhác... Mỗi bữa

tôi đòi ăn tám, chín bát cơm, tôi thèm ăn thịt, hỏi có gì là tội lỗi nào ? Lỗi là ở chỗ không có đủ tám, chín bát cơm cho tôi ăn chứ !

HỒN TRƯỞNG BA : Nhưng... Nhưng...

XÁC HÀNG THỊT : Hãy công bằng hơn, ông Trương Ba ạ ! Từ này tới giờ chỉ có ông nặng lời với tôi, chứ tôi thì vẫn nhã nhặn với ông đấy chứ. (*thì thảm*) Tôi rất biết cách chiều chuộng linh hồn...

HỒN TRƯỞNG BA : Chiều chuộng ?

XÁC HÀNG THỊT : Chứ sao ? Tôi thông cảm với những "trò chơi tâm hồn của ông". Nghĩa là : Những lúc một mình một bóng, ông cứ việc nghĩ rằng ông có một tâm hồn bên trong cao khiết, chẳng qua vì hoàn cảnh, vì để sống mà ông phải nhân nhượng tôi. Làm xong điều xấu gì ông cứ việc đổ tội cho tôi, để ông được thanh thản. Tôi biết : Cần phải để cho tính tự ái của ông được ve vuốt. Tâm hồn là thứ lắm sĩ diện ! Hà hà, miễn là... ông vẫn làm đủ mọi việc để thoả mãn những thèm khát của tôi !

HỒN TRƯỞNG BA : Lí lẽ của anh thật ti tiện !

XÁC HÀNG THỊT : Ấy đấy, ông bắt đầu gọi tôi là anh rồi đấy ! Có phải lí lẽ của tôi đâu, tôi chỉ nhắc lại những điều ông vẫn tự nói với mình và với người khác đấy chứ ! Đã bảo chúng ta tuy hai mà một !

HỒN TRƯỞNG BA : (*như tuyệt vọng*) Trời !

XÁC HÀNG THỊT : (*an ủi*) Ông đừng nên tự dằn vặt làm gì ! Tôi đâu muốn làm khổ ông, bởi tôi cũng rất cần đến ông. Thôi, đừng cãi cọ nhau nữa ! Chẳng còn cách nào khác đâu ! Phải sống hoà thuận với nhau thôi ! Cái hồn vía ương bướng của tôi ơi, hãy về với tôi này !

(*Hồn Trương Ba bần thần nhập lại vào xác hàng thịt. Trên sân khấu, nhân vật Trương Ba biến đi. Chỉ còn lại xác hàng thịt mang hồn Trương Ba ngồi lặng lẽ bên chõng... Vợ Trương Ba vào.*)

VỢ TRƯỞNG BA : Cái Gái chưa về hả ông ?

HỒN TRƯỞNG BA : (*thần thờ*) Chưa.

VỢ TRƯỞNG BA : Nó sang nhà cu Tị từ sớm. Cu Tị bị ốm nặng.

HỒN TRƯỞNG BA : Ốm nặng ? Vậy mà tôi không biết !

VỢ TRƯỞNG BA : Ông bây giờ còn biết đến ai nữa ! Cu Tị ốm thập tử nhất sinh, từ đêm qua tới giờ bắt đầu mê man, mẹ nó khóc đỏ con mắt. Khó ! Thành bé ngoan là thế ! Cái Gái thương bạn, ngơ ngẩn cả người... Không hiểu thằng bé có

qua khỏi được không, khéo mà... (một lát) Cái thân tôi thì sao trời lại không bắt đi cho rảnh !

HỒN TRƯỞNG BA : Sao bà lại nói thế ?

VỢ TRƯỞNG BA : (nghĩ ngợi) Tôi nói thật đấy... ông Trương Ba ạ, tôi đã nghĩ kĩ : Có lẽ tôi phải đi...

HỒN TRƯỞNG BA : Đi đâu ?

VỢ TRƯỞNG BA : Chưa biết ! Đi cấy thuê làm mướn ở đâu cũng được... đi biệt... (rưng rưng). Để ông được thanh thoi... với cô vợ người hàng thịt... Còn hơn là thế này... (khóc).

HỒN TRƯỞNG BA : Bà ! (sau một hồi lâu) Sao lại đến nông nỗi này ?

VỢ TRƯỞNG BA : Tôi biết, ông vốn là người hết lòng thương yêu vợ con... Chỉ tại bây giờ... (khóc). Ông đâu còn là ông, đâu còn là ông Trương Ba làm vườn ngày xưa, ông biết không : Thành Cả đã quyết định dứt khoát sẽ bán khu vườn để có tiền mở thêm vốn liếng cửa hàng thịt.

HỒN TRƯỞNG BA : Thật sao ? Không được !

VỢ TRƯỞNG BA : Ông bảo không được nhưng tôi biết rồi sự thế sẽ cứ dẫn đến như vậy, ông sẽ đành ưng chịu như vậy... Thôi tùy ông, tôi chỉ muốn ông được thanh thoi sung sướng... Tôi không còn giúp gì ông được, tốt nhất là... là... không có tôi nữa, cũng như không có khu vườn nữa ! (bỏ ra).

HỒN TRƯỞNG BA : Bà ! (ngồi xuống, tay ôm đầu).

(Khi Hồn Trương Ba ngẩng lên thì đã thấy cái Gái đứng trước mặt với cái nhìn lặng lẽ, soi mói.)

HỒN TRƯỞNG BA : (như cầu cứu) Gái, cháu...

CÁI GÁI : (lùi lại) Tôi không phải là cháu của ông !

HỒN TRƯỞNG BA : (nhấn nhục) Gái, rồi lớn lên cháu sẽ hiểu... ông đúng là ông nội cháu...

CÁI GÁI : Ông nội tôi chết rồi. Nếu ông nội tôi hiện về được, hẳn ông nội tôi sẽ bóp cổ ông ! Ông dám nhận là ông nội, dám đục vào cây cối trong vườn của ông nội tôi.

HỒN TRƯỞNG BA : Dù sao... Cháu... Sáng nào ông cũng ra cuốc xới chăm chút cây cối ngoài vườn, cháu không thấy sao : Chỉ có ông nội cháu mới biết quý cây như thế...

CÁI GÁI : Quý cây ! Hừ, tôi phải rình lúc này, cả nhà đi vắng hết để đến nói với ông : Từ nay ông không được động vào cây cối trong vườn ông tôi nữa ! Ông mà quý cây à ? Sáng qua, tôi để ý lúc ông chiết cây cam, bàn tay giết lợn của ông làm gãy tiết cái chồi non, chân ông to bè như cái xẻng, giẫm lên nát cả cây sâm quý mới ươm ! Ông nội đời nào thô lỗ phũ phàng như vậy !

HỒN TRƯỞNG BA : Ông không dè... Đấy là... tại...

CÁI GÁI : Còn cái điều của cu Tị nữa, chiều hôm kia nó mang điều sang đây chơi, ông cầm lấy đôi chũa cho nó, thế là ông làm gãy cả nan, rách cả giấy, hỏng mất cái điều đẹp mà cu Tị rất quý ! Lúc nãy, trong cơn sốt mê man, cu Tị cứ khóc bắt đền cái điều, nó tiếc...

HỒN TRƯỞNG BA : Thế ư ? Khổ quá...

CÁI GÁI : Đừng vờ ! Chính ông làm cu Tị thêm khổ thì có ! Cu Tị nó cũng rất ghét ông ! Ông xấu lắm, ác lắm ! Cút đi ! Lão đồ tể, cút đi ! *(vừa khóc vừa chạy vụt đi)*.

(Chị con dâu Trương Ba ở trong nhà ra, nghe thấy những lời cuối cùng của cái Gái).

CHỊ CON DÂU : *(gọi theo con)* Gái, quay lại đây, Gái ! *(nhìn thấy Hồn Trương Ba đang run rẩy, liền đi tới bên cạnh)* Thầy, thầy đừng giận con trẻ... Nó rất yêu thương ông nội. Đêm nào nó cũng khóc thương ông... Nó cất giữ nâng niu từng chút kỉ niệm của ông : đôi guốc gỗ, bó đóm thuốc Lào, nhất là những cây thuốc trong vườn... Chỉ tại nó nghĩ thầy không phải là ông nội của nó, con đồ dành thế nào nó cũng không nghe... *(rưng rưng)* Khổ thân thầy...

HỒN TRƯỞNG BA : Đến lúc này, cả nhà chỉ còn mình con vẫn thương thầy như xưa.

CHỊ CON DÂU : Hôn xưa nữa, thưa thầy. Hôn cả hôm thầy mới từ nhà người hàng thịt trở về. Bởi con biết giờ thầy khổ hơn xưa nhiều lắm... *(khẽ)* Mà u con cũng khổ hơn nhiều lắm. U đã định bỏ đi đâu thật xa, cho thầy được thanh thoi. Nhà ta như sắp tan hoang ra cả...

HỒN TRƯỞNG BA : Thầy đã làm u khổ. Có lẽ cái ngày u chôn xác thầy xuống đất, tưởng thầy đã chết hẳn, u cũng không khổ bằng bây giờ.

CHỊ CON DÂU : Thầy bảo con : Cái bên ngoài là không đáng kể, chỉ có cái bên trong, nhưng thầy ơi, con sợ lắm, bởi con cảm thấy, đau đớn thấy... mỗi ngày thầy một đổi khác dần, mất mát dần, tất cả cứ như lệch lạc, nhòa mờ dần đi, đến nỗi có lúc chính con cũng không nhận ra thầy nữa... Con càng thương thầy,

nhưng thầy ơi, làm sao, làm sao giữ được thầy ở lại, hiền hậu, vui vẻ, tốt lành như thầy của chúng con xưa kia ? Làm thế nào, thầy ơi ?

HỒN TRƯỞNG BA : *(mặt lặng ngắt như tảng đá)* Giờ thì cả con cũng...

CHỊ CON DÂU : Thầy đừng giận nếu con đã nói điều gì không phải.

HỒN TRƯỞNG BA : Không, ta không giận. Cảm ơn con đã nói thật. Bây giờ thì... đi đi, cho ta được ngồi yên một lát. Đi đi !

(Chị con dâu từ từ lui ra.)

HỒN TRƯỞNG BA : *(một mình)* Mày đã thắng thế rồi đấy, cái thân xác không phải của ta a, mày đã tìm được đủ mọi cách để lấn át ta... *(sau một lát)* Nhưng lẽ nào ta lại chịu thua mày, khuất phục mày và tự đánh mất mình ? "Chẳng còn cách nào khác" ! Mày nói như thế hả ? Nhưng có thật là không còn cách nào khác ? Không cần đến cái đời sống do mày mang lại ! Không cần !

(Đứng dậy, lập cập nhưng quả quyết, đến bên cột nhà, lấy một nén hương châm lửa, thắp lên. Để Thích xuất hiện.)

ĐẾ THÍCH : Ông Trương Ba ! *(thấy vẻ nhợt nhạt của Hồn Trương Ba)* Ông có ốm đau gì không ? Một tuần nay tôi bị canh giữ chặt quá, không xuống đánh cờ với ông được, nhưng ông đốt hương gọi, đoán là ông có chuyện khẩn, tôi liều mạng xuống ngay. Có việc gì thế ?

HỒN TRƯỞNG BA : *(sau một lát)* Ông Đế Thích a, tôi không thể tiếp tục mang thân anh hàng thịt được nữa, không thể được !

ĐẾ THÍCH : Sao thế ? Có gì không ổn đâu !

HỒN TRƯỞNG BA : Không thể bên trong một đảng, bên ngoài một nẻo được. Tôi muốn được là tôi toàn vẹn.

ĐẾ THÍCH : Thế ông ngỡ tất cả mọi người đều được là mình toàn vẹn cả ư ? Ngay cả tôi đây. Ở bên ngoài, tôi đâu có được sống theo những điều tôi nghĩ bên trong. Mà cả Ngọc Hoàng nữa, chính người lắm khi cũng phải khò ép mình cho xứng với danh vị Ngọc Hoàng. Dưới đất, trên trời đều thế cả, nữa là ông. Ông đã bị gạch tên khỏi sổ Nam Tào. Thân thể thật của ông đã tan rữa trong bùn đất, còn chút hình thù gì của ông đâu !

HỒN TRƯỞNG BA : Sống nhờ vào đồ đạc, của cải người khác, đã là chuyện không nên, đảng này đến cái thân tôi cũng phải sống nhờ anh hàng thịt. Ông chỉ nghĩ đơn giản là cho tôi sống, nhưng sống như thế nào thì ông chẳng cần biết !

ĐẾ THÍCH : *(không hiểu)* Nhưng mà ông muốn gì ?

HỒN TRƯỞNG BA : Ông từng nói : Nếu thân thể người chết còn nguyên vẹn, ông có thể làm cho hồn người đó trở về. Thì đây, (*chỉ vào người mình*) thân thể anh hàng thịt còn lành lặn nguyên xi đây, tôi trả lại cho anh ta. Ông hãy làm cho hồn anh ta được sống lại với thân xác này.

ĐẾ THÍCH : Sao lại có thể đổi tâm hồn đáng quý của bác lấy chỗ cho cái phần hồn tầm thường của anh hàng thịt ?

HỒN TRƯỞNG BA : Tâm thường, nhưng đúng là của anh ta, sẽ sống hoà thuận được với thân anh ta, chúng sinh ra là để sống với nhau. Và lại, còn... còn chị vợ anh ta nữa... chị ta thật đáng thương !

ĐẾ THÍCH : Nhưng thế hồn ông muốn trú vào đâu ?

HỒN TRƯỞNG BA : Ở đâu cũng được, chứ không ở đây nữa. Nếu ông không giúp, tôi sẽ... tôi sẽ... nhảy xuống sông hay đâm một nhát dao vào cổ, lúc đó thì hồn tôi chẳng còn, xác anh hàng thịt cũng mất...

ĐẾ THÍCH : Sao ông lại tính nước ấy ! Rắc rối thật ! Tôi đã phạm phép giới một lần. Trên thiên đình người ta còn đang treo tội tôi đấy để chờ xét xử. Tôi chẳng sợ, họ đoạ thế chứ chưa chắc đã làm gì được tôi. Trị tội hết tiền hết thân thì lấy gì cho dân chúng họ thờ ! Cái khó nghĩ bây giờ là sắp xếp cho hồn ông nhập vào đâu đây ? (*đi lại, suy nghĩ, bỗng lắng nghe*) Có tiếng khóc ran lên từ đâu ấy nhỉ ? Từ nhà ai ?

HỒN TRƯỞNG BA : (*cũng nhìn ra ngoài*) Từ phía nhà chị Lua mẹ cu Tị. Thằng cu Tị đang ốm nặng... Trời, hay là...

(*Cái Gái chạy vào nhà, nước mắt đầm đìa.*)

CÁI GÁI : (*gọi thất thanh*) Mẹ ơi, mẹ ơi ! Cu Tị... cu Tị.... chết rồi ! (*oà khóc, rồi chạy đi, chị con dâu chạy theo.*)

ĐẾ THÍCH : (*nhìn ra ngoài*) Cái nhà sau rặng cau kia phải không ? Tôi vừa thấy hồn thằng bé bay vụt lên khỏi mái nhà, tan mờ ra như một làn sương mỏng... Cu Tị là đứa trẻ như thế nào ?

HỒN TRƯỞNG BA : Con trai độc nhất của chị Lua. Nó là bạn thân của cái Gái nhà tôi. Thằng bé ngoan lắm, khôn lắm. Tôi rất quý nó mà nó cũng rất thân với tôi. Dĩ nhiên, đấy là trước kia... Nhưng tại sao nó lại phải chết ?

ĐẾ THÍCH : Kiểu này, chắc lại do hai ông Nam Tào, Bắc Đẩu tặc trách gạch tên bùa, hoặc cũng do bà Vương Hầu⁽¹⁾ ép, bà ấy không ưa trẻ con. Lệnh của bà ấy

---

(1) *Vương Hầu* : một cách gọi khác của Tây Vương Mẫu

thì chẳng ai cưỡng được ! (*bên thân nghĩ ngợi*) A, hay quá, tôi nghĩ ra rồi ! Ông Trương Ba ! Tôi sẽ giúp ông một lần nữa ! Ngay bây giờ đây, ông sẽ trả cái thân thể này cho anh hàng thịt, tôi sẽ làm cho hồn ông nhập vào xác cu Tị. Như vậy là anh hàng thịt được sống, hồn ông vẫn có chỗ trú, mà cái thân thể bé nhỏ của cu Tị sẽ không bị mất đi. Ông thấy được không ?

HỒN TRƯỞNG BA : Nhập vào xác cu Tị ? Tôi ?

ĐẾ THÍCH : Chứ sao ! Ông với anh hàng thịt là hai người xa lạ, còn ông với thằng cu Tị đã từng quán quýt quý mến nhau, ông sống trong thân thể thằng bé chắc sẽ ổn...

HỒN TRƯỞNG BA : Ông cho tôi suy nghĩ một lát đã... Việc này bất ngờ quá ! (*ngồi xuống, nghĩ ngợi*) Nhập vào cu Tị... (*lắm bấn*) Tôi, một ông già gần sáu mươi, cu Tị thì còn chưa bắt đầu cuộc đời, còn đang tuổi ăn, tuổi lớn, chạy nhảy vô tư... có ổn không nhỉ ? (*nhắm mắt lại*) Thử hình dung xem nào... sẽ phải giải thích cho chị Lua : Tôi không phải là con chị, chị ấy sẽ không người thương nhớ con... Có khi tôi còn phải sang nhà chị Lua ở... Rồi còn hàng xóm, lí trưởng, trương tuần... Bao nhiêu sự rắc rối. Bà vợ tôi, các con tôi sẽ nghĩ ngợi, xử sự thế nào, khi chồng mình, bố mình mang thân một thằng bé lên mười ? Làm trẻ con không phải dễ ! Mà cái Gái nhà tôi, nó sẽ nghĩ thế nào nhỉ ?

ĐẾ THÍCH : Chắc nó sẽ thích. Nó thân với cu Tị mà.

HỒN TRƯỞNG BA : (*lắc đầu*) Sợ chỉ càng oái oăm rắc rối hơn. Trẻ con phải ra trẻ con, người lớn phải ra người lớn. Thằng cu Tị bỗng thành ông nội, con bé đời nào chịu. Tôi đã lường trước thấy bao sự không ổn, ông Đế Thích ạ.

ĐẾ THÍCH : Trong thân một đứa bé, ông sẽ có cả cuộc đời trước mặt.

HỒN TRƯỞNG BA : Để rồi, chẳng bao lâu nữa, bà nhà tôi, bạn bè cùng lứa với tôi như bác Trường Hoạt lần lượt nằm xuống, mình tôi vẫn phải sống suốt bao năm tháng dằng dặc. Mình tôi giữa đám người hậu sinh. Những gì chúng thích thì tôi ghét, những gì tôi thích chúng chẳng ưa. Tôi sẽ như ông khách ngồi dai ở nhà người ta, mọi khách khứa đã về cả rồi, mình vẫn dậm dề nán lại. Tôi sẽ bơ vơ lạc lõng, hoặc sẽ trở nên thảm hại đáng ghét như kẻ tham lam, một kẻ lí ra phải chết từ lâu mà vẫn cứ sống, cứ trẻ khỏe, cứ ngang nhiên hưởng thụ mọi thứ lộc trời ! Vô lí lắm ! Không !

Tôi không thể cướp cái thân thể non nớt của cu Tị. (*nhìn ra ngoài*) Tiếng chị Lua gào khóc nghe đứt ruột ! Mất đứa con, chị ấy làm sao sống được ? (*đột ngột*) Ông Đế Thích, hồn cu Tị bây giờ ở đâu ?

ĐẾ THÍCH : Tôi đã nói với ông rồi : ra khỏi thân xác, hồn chẳng còn là gì nữa !

HỒN TRƯỞNG BA : Ông hãy đưa hồn cu Tị về nhập lại vào xác nó, cho nó được sống lại !

ĐẾ THÍCH : Không được ! Việc cu Tị... chắc chắn đã có lệnh của bà Tây Vương Mẫu.

HỒN TRƯỞNG BA : Ông hãy cứu nó ! Ông phải cứu nó ! Ông có biết đứa con đối với người mẹ là thế nào không ? Còn to lớn hơn cả ý muốn bà Tây Vương Mẫu nhà ông. Ông Đế Thích, vì con trẻ ông ạ, vì con trẻ ! Ông hãy giúp tôi lần cuối cùng. Tôi sẽ không bao giờ làm phiền ông nữa, không đòi ông điều gì nữa ! *(lấy bó hương ra)* Đây ! *(bẻ gãy cả bó)*.

ĐẾ THÍCH : Ông Trương Ba... *(đắn đo rất lâu rồi quyết định)* Vì lòng quý mến ông, tôi sẽ làm cu Tị sống lại, dù có bị phạt nặng... Nhưng còn ông... rốt cuộc ông muốn nhập vào thân thể ai ?

HỒN TRƯỞNG BA : *(sau một hồi lâu)* Tôi đã nghĩ kỹ... *(nói chậm và khẽ)* Tôi không nhập vào hình thù ai nữa ! Tôi đã chết rồi, hãy để tôi chết hẳn !

ĐẾ THÍCH : Không thể được ! Việc ông phải chết chỉ là một lầm lẫn của quan thiên đình. Cái sai ấy đã được sửa bằng cách làm cho hồn ông được sống.

HỒN TRƯỞNG BA : Có những cái sai không thể sửa được. Chấp vá gượng ép chỉ càng làm sai thêm. Chỉ có cách là đừng bao giờ sai nữa, hoặc phải bù lại bằng một việc đúng khác. Việc đúng còn làm kịp bây giờ là làm cu Tị sống lại. Còn tôi, cứ để tôi chết hẳn...

ĐẾ THÍCH : Không ! Ông phải sống, dù với bất cứ giá nào...

HỒN TRƯỞNG BA : Không thể sống với bất cứ giá nào được, ông Đế Thích ạ ! Có những cái giá đắt quá, không thể trả được... Lạ thật, từ lúc tôi có đủ can đảm đi đến quyết định này, tôi bỗng cảm thấy mình lại là Trương Ba thật, tâm hồn tôi lại trở lại thanh thản, trong sáng như xưa...

ĐẾ THÍCH : Ông có biết ông quyết định điều gì không ? Ông sẽ không còn lại một chút gì nữa, không được tham dự vào bất cứ nỗi vui buồn gì ! Rồi đây, ngay cả sự ân hận về quyết định này, ông cũng không có được nữa.

HỒN TRƯỞNG BA : Tôi hiểu. Ông tưởng tôi không ham sống hay sao ? Nhưng sống thế này, còn khổ hơn là cái chết. Mà không phải chỉ một mình tôi khổ ! Những người thân của tôi sẽ còn phải khổ vì tôi ! Còn lấy lí lẽ gì khuyên thẳng con tôi đi vào con đường ngay thẳng được ? Cuộc sống giả tạo này có lợi cho ai ?

Hoạ chẳng chỉ có lão lí trưởng và đám trương tuần hỉ hả thu lợi lộc ! Đúng, chỉ bọn khốn kiếp là lợi lộc.

ĐẾ THÍCH : Tôi không phải là kẻ khốn kiếp... Tôi quý mến ông... Tôi sẽ chẳng bao giờ được đánh cờ với ông nữa ư ? Nhờ ông đánh cờ với tôi, người trên trời, dưới đất mới biết tôi cao cờ như thế nào ! Ngoài ông ra, không ai dám đọ cờ với tôi. Ông chính là lẽ tồn tại của tôi.

HỒN TRƯỞNG BA : Vì để chứng minh ông tồn tại mà tôi cứ phải tiếp tục cuộc sống không phải là tôi ư ? Không, ông phải tồn tại lấy chứ !

ĐẾ THÍCH : Nhưng không đánh cờ. Đế Thích sẽ không còn là Đế Thích.

HỒN TRƯỞNG BA : Người ta đánh cờ là để rèn luyện tâm trí, để sáng khoái minh mẫn hơn mà sống ! Còn ông đánh cờ chỉ để chứng tỏ mình là tiên cờ ! Nói thật với ông : Nếu còn tiếp tục sống, tôi cũng chẳng thích đánh cờ với ông nữa ! Đánh cờ với ông chán lắm ! Không có gì chán bằng đánh cờ với tiên !

ĐẾ THÍCH : *(suy nghĩ)* Con người dưới hạ giới các ông thật kì lạ.

HỒN TRƯỞNG BA : Ông hãy trả lời đi ! Ông có giúp tôi không ? Nếu ông từ chối, tôi sẽ... Tôi đã nhất quyết ! Ông phải giúp tôi !

ĐẾ THÍCH : Trả thân xác này cho anh hàng thịt... và thế là...

HỒN TRƯỞNG BA : Không còn cái vật quái gở mang tên "Hồn Trương Ba, da hàng thịt" nữa.

(Lược một đoạn : Nam Tào và Bắc Đẩu hiện ra báo cho Đế Thích biết Ngọc Hoàng đã tha cho Đế Thích tội nhập hồn Trương Ba vào xác hàng thịt và cho phép hồn Trương Ba được tiếp tục sống trong xác anh này. Hồn Trương Ba không chấp nhận sống trong thân xác người khác, yêu cầu mọi người sang nhà chị Lua báo tin cu Tị được sống lại, còn mình quyết chết để trả xác cho anh hàng thịt. Trước khi lìa đời, Hồn Trương Ba dặn dò, an ủi, vĩnh biệt vợ con).

ĐOẠN KẾT

Vườn cây rung rinh ánh sáng. Ở một góc nhà đó, hiện lên cảnh tượng cu Tị đang ôm chầm lấy mẹ, chị Lua cuống quýt vuốt ve con... Bà vợ Trương Ba xuất hiện ở phía trước sân khấu.

VỢ TRƯỞNG BA : Ông ở đâu ? Ông ở đâu ?

(Giữa màu xanh cây vườn, Trương Ba chập chờn xuất hiện)

TRƯỜNG BA : Tôi đây bà ạ. Tôi vẫn ở liền ngay bên bà đây, ngay trên bậc cửa nhà ta, trong ánh lửa bà nấu cơm, cầu ao bà vo gạo, trong cái cối bà đựng trấu, con dao bà rẩy cỏ... Không phải mượn thân ai cả, tôi vẫn ở đây, trong vườn cây nhà ta, trong những điều tốt lành của cuộc đời, trong mỗi trái cây cái Gái nâng niu...

(Dưới một gốc cây, hiện lên cu Tị và cái Gái)

CÁI GÁI : *(tay cầm một trái na)* Cây na này, ông nội tớ trông đấy ! Quả to mà ngon lắm ! Ta ăn chung nhé !

(Bẻ quả na đưa cho cu Tị một nửa. Đòi trẻ ăn ngon lành. Cái Gái lấy những hạt na vùi xuống đất)

CU TỊ : Cậu làm gì thế ?

CÁI GÁI : Cho nó mọc thành cây mới. Ông nội tớ bảo vậy. Những cây sẽ nối nhau mà lớn khôn. Mãi mãi...

*(Tuyển tập kịch Lưu Quang Vũ,
NXB Sân khấu, Hà Nội, 1994)*

HƯỚNG DẪN HỌC BÀI

1. Tóm tắt diễn biến của tình huống kịch trong đoạn trích.
2. Phân tích hoàn cảnh trở trêu mà nhân vật Hồn Trương Ba đã rơi vào từ khi phải trú ngụ trong thân xác anh hàng thịt (qua lời thoại với các nhân vật người vợ, cái Gái, chị con dâu và đặc biệt là lớp kịch "Cuộc đối thoại giữa Hồn và Xác").
3. Trong cuộc đối thoại với Đế Thích, nhân vật Hồn Trương Ba có nói : "Không thể bên trong một đảng, bên ngoài một nẻo được. Tôi muốn được là tôi toàn vẹn. [...] Sống nhờ vào đồ đạc, của cải người khác, đã là chuyện không nên, đảng này đến cái thân tôi cũng phải sống nhờ anh hàng thịt. Ông chỉ nghĩ đơn giản là cho tôi sống, nhưng sống như thế nào thì ông chẳng cần biết !". Hãy phân tích ý nghĩa sâu xa của các lời thoại ấy.
4. Nhận xét về quyết định dứt khoát của nhân vật Hồn Trương Ba xin tiên Đế Thích cho cu Tị được sống lại và mình được chết hẳn, chứ không nhập hồn vào thân thể ai nữa. (Tại sao có quyết định ấy ? Diễn biến đến quyết định như vậy có hợp lí không ? Qua quyết định này ta thấy nhân vật Hồn Trương Ba có tính cách như thế nào ?).

5. Nhận xét về nghệ thuật sử dụng ngôn ngữ và miêu tả hành động nhân vật của tác giả qua đoạn trích.
6. Suy nghĩ của anh (chị) về *Đoạn kết* của vở kịch ?
7. Theo anh (chị), đoạn trích này góp phần phê phán những hiện tượng gì trong xã hội hiện nay ?

BÀI TẬP NÂNG CAO

Hãy phân tích lớp kịch *Cuộc đối thoại giữa Hồn và Xác* (chú ý tương quan giữa hai nhân vật). Trình bày suy nghĩ về ý nghĩa triết lí của lớp kịch này.